

PISTA BÁCSI, A HÁZIKÉM

Ez irodalom

Amikor beköltöztem az új bérleménybe, már ott állt a lakásajtóban. Magyarázta, ő a főbérlő másik lakásának a szomszédja, nem értettem. Tud pár bútordarabot a másik szomszédtól. Kell? Kell. Elmegy. Visszajön a szomszédoddal, bemutat. A szomszéd zászlókat tűz ki az ablakoknál. Kapok tőle ezt-azt, jól jön. Neki köszönöm meg, nem Jóskának, akit aztán nem is látok egy ideig.

A nevét is elfelejtem akkor. Talán Pista, talán nem, valami tucatsnév, akár az enyém. Különbözik is, minek megjegyezni. Kell az nekem? Egy név? Egy ismeretlen pacaké, aki nem túl szimpatikus. S mintha nyomakodna, nyomulna.

Elfelejtem. Aztán úgy egy év után feltűnik nekem, hogy egyre gyakrabban tűnik fel. Sűrűn látom. Nyugdíjas, semmi dolga. Ahogy javul az idő, egyre többet látom az utcán is. A boltnál, a másik sarkon. Aztán benn a boltban. Reggel, ha megyek, estefelé, ha jövök. Tudja a nevem, „mi van, Gyurikám?“, kérdezi. Én meg még mindig képtelen vagyok megjegyezni, hogy Pista-e vagy Pista. Pedig ott a neve a postaládán. Lefelé menet az elsőn, én a harmadikon lakom, látom az ajtóján a réz lemezen a nevét. Látom, olvasom, de nem jegyzem meg.

De rossz a névmemóriám. S az arcmemóriám is. Akiket nem szeretek, nem jegyzem meg a nevüket. Vagy ha tudtam, de már nem szeretem, elfelejtem. Nem emlékszem a legtöbb névre a katonaságból. Mások még negyven év után is sorolják. Múltkor megdöbbenem, hogy egy volt csajom neve, aki átvért és otthagytott, nem ugrik be. Valahogy látom a Facebook-on, tudatosítom a nevét. Aztán azt veszem észre, hogy megint elfelejtettem.

Pedig voltam már besúgó, kém. Ehhez pedig jó arc- és névmemória kell. Hogy valakiről jelents. Igaz, fel lehet írni. De akkor is, a tájékozódáshoz minimális alapfeltétel. Igaz, akkor húsz se voltam. Ennek most lesz húsz éve. Jobban fogott az agyam.

Rossz a postaláda, bárki kivehet belőle bármit. Felbontva találok a havi bankszámlakivonatot. Az, aki kibontotta, olyan idióta volt, hogy ahelyett, hogy el is dobja, inkább visszatette. Így tudom, hogy valaki kibontotta, látta. Különbözik nem érdekel, nem várom a kivonatot, tudom, mennyi pénzem van. Még jó, hogy nem volt rajta sok pénz.

A főbérlő egyszer külön bemutat neki. Jóskának. Dehogy Pista bácsi! Miféle Pistabácsizás! Csak Pista! Tegeződjünk, fiatalok vagyunk. Sej, sose halunk meg. Ezt nem mondja. Valójában nem egy vicces figura. Nevetni még nem láttam. Félszeg a mosolya. Folyton csak jön-megy. Csak forduljak hozzá, ha kell valami.

Leginkább a sarki boltban futunk össze. Ott téblábol, ácsorog, dumál a pénztárosnőkkel vagy valami környékbelivel. Mindenkit ismer szinte. Nem értem, mi a fenét csinál ott, benn a boltban, miért nem zavarják ki. Aztán látom, apró szolgálatokat tesz, csavarhúzóval szaladgál, valamit megjavít.

Megyek a vonatra, két hatalmas táskával. Számítógép, meg a rokonok, barátok, amit kértek, könyvek, fonalak, szemerősítő. Pista ott ácsorog a bejáratnál. Hova mész? Hát, haza, felelem. Mivel? Vonattal. Honnan? Keletiből. Kivigyelek? Dehogy, felugrok a trolira itt a sarkon, s direkt odavisz, mondom. Örülök, hogy jaj, de jó, milyen kedves ez a Pista, máskor ha szükség lesz rá, talán megkérhetem. Hisz ráér. Szívességéből, lám, megteszi. Maga ajánlotta.

Áll a kasszánál, nézi a kosaram tartalmát, ahogy pakolok ki. Kurva anyád, ne nézzél már, gondolom. Zavar. Nem tudom, miért. Mások is zavarnának, ha így néznének. Miközben én is figyelem az előttem lévőket, mit vesznek. Pista nézi, mit veszek. Sajtót, édességet, kávét, mondhatni, luxuscikkeket. Nézi, mennyi a cezsem. Mintha a pénztárcámba sunyítana. Talán a főbérlónek kémkedik? Figyeli, mennyit költök, aztán jelzi, emelje a lakbért, mert a kiscsávó sajtót zabál.

Kicsit görnyedten jár, barna bársonykabátban leginkább, ősz a haja, de szemüveget sosem hord. Pedig már hetven elmúlt, ő mondja. Folyton cigizik.

Azt mondja egy nő: először a férfiakon a zoknijukat figyelem meg.

Pista mindent megnéz. De alig beszél. S lassan, idegesítően lassan. Megáll, szuszog a mondat közben. Többnyire káromkodik. Szerelés közben főképp: Bassza meg, ez beragadt. Faszomat, ez beragadt. A kurva istenit annak, aki ezt ide beszerelte. Pedig az többnyire ő volt. Szidja a főbérlómet. Nem törődik az semmivel. Trehány. Ilyen meg olyan. Nem intéz el semmit. Minimális szókinccsel fest le mindent, mindenkit.

A boltban bemutat az egyik pénztárosnőnek. Az egyik lánya, mondja. A nevét nem hogy nem elfelejtem, meg se jegyzem. Az arcát se. Sose tudom, ha ott vásárlók, most ez a lánya vagy nem a lánya. Kivéve az egyik piszkos kezűt, azt arról felismerni. Az ujjai, mint otthon azoknak, akik egész nap a palánták közül kézzel csupálják ki a gázt. A pénztárosnők olyanok, hogy esznek, kanállal, kézzel. Lenyalják az ujjukat, aztán benyúlnak a kosaramba, szedik ki az élelmiszert. Amit lehet, otthon lemosom.

Pista elmagyarázza a lányának, hogy én ki vagyok. Melyik lakásban lakom. Hol dolgozom, mi a foglalkozásom. Tiltakozom, mert nem pontos. De a munkahely, a java stimmel az adatoknak.

Nézem az újságokat, szombat van, nem veszek semmit. Úgyis minden jár a munkahelyemre. Aztán eszembe jut, elfelejtettem tegnap megvenni az irodalmi-politikai hetilapot, az meg nem jár. Beteszem a kosárba. A kasz-

zánál Pista áll, már megint. Á, mit olvasol? Mutatom. Közöd hozzá? – gondolom. Á, hát a mi nyomdánkban nyomták, mondja. Mikor, kérdem csodálkozva. A hetvenes években. Igen? Igen. Nyomdász voltam, mondja.

Megyek, cipelem a táskákat. Szombat reggel van. Jön vagy megy. Már mindegy is. Kér-di, hová? Haza. Kivigyelek az állomásra, kér-di? Á, dehog, mindjárt jön értem a bátyám kocsival. Nézi, ahogy bátyám odaparkol, bepakolunk a csomagtartóba.

Később eszembe jut, a szocializmusban a nyomda afféle bizalmi hely volt. Olykor a nyomdászok szóltak, ha valami államellenes került a lapba. Sőt, maguk lázadtak fel, ha a cenzúra nem volt éber, hogy ők, mint munkásosztály, márpedig nem fognak olyasmit kinyomtatni, ami ellentétes a munkásosztály érdekeivel.

Pista bácsi úgy figyel, mint a japánok. Nem jobban, de mennyiségileg ott vannak. Ez személyes tapasztalatom. Napilap tévékritikusaként működtem egy időben. Egy délutáni csevegős műsorban a japánokat mutatták be. Így a teázás, úgy a tisztelet, szorgalom, becsület, cseresznye és szumóbirkózás. Akkortájt olvastam egy holland szerző könyvét, szerb fordításban, hogy Japánban a II. világháborús bűnökkel még mindig nem számoltak el. Aki bevallja, a társadalom kiátkozza. Egy polgármester öngyilkos lett emiatt. Valami ilyesmit foglaltam bele a cikkbe, ti. hogy minden nép ilyen is, meg olyan is.

A megjelenés után izgatottan, remegő hangon hívott a szerkesztő. Baj van. Japán budapesti nagykövetségéről írtak, a főszerkesztő elé került az ügy. Bonyodalmak! Sőt, esetleg még nemzetközi konfliktus pattan ki? Államközi feszültség? Tiltakozó jegyzéket küldenek? A szerk. elküldte a levelet, megnéztem. Kevésbé lettem izgatott. Általánosságok, hogy ismerjem meg Japán kultúráját, ott milyen szép minden. De a meghívó általános hablaty volt. Nem küldtek repülőjegyet, ösztöndíjat. Viszontválaszt nem írhattam nekik, amúgy is volt más dolgom.

De azért belegondoltam, miért lett oly izgatott a szerkesztő. Ő a szocializmusban nevelkedett, élete akkor teljesedett ki. A reflexek

meg megmaradtak. Egykor biztosan nagy ügy volt, hogyha a párt lapjánál egy idegen állam nagykövetsége interveniált. Na de most? S a japánoknak ennyi emberük és energiájuk van? Hogy még a tévékritikákat is figyelik, s reagálnak, ha az országukat kedvezőtlen fényben tünteti fel. Igaz, sokan vannak, pénzüik is van, megtehetik. Közben arra is gondoltam: menjenek a japán nagykövetség emberei a picsába, figyeljenek másra, foglalkozzanak más-sal. Ez nem most volt, öt éve, csak jelzem.

Máskor meg a közüzemi számlák nem érkeznek meg időben. Gyanúsan. Aztán megjön egy, tripla nagyságú. Néha úgy érzem, fulladok a lakásban. A harmadik emeleti ablakokon furcsamód rácsok vannak. Ha az előtérben üt ki tűz, itt fulladok meg, se kiugrani nem tudok, se leereszkedni, se kimenteni nem tudnak. Miért tesznek a harmadik emeleti lakásra rácsokat? Mi ez, börtön?

Porszívózok, elmegy az áram. Nézem, másutt világítanak a házban, hallom, ahogy csörög a lift. Pedig többnyire rossz, és a szomszéd nő telecigizi. Akkor a biztosíték az oka. Lemegyek, szólok Jóskának. Hát ő intéz mindent ebben a kibaszott házban, csak tudja, mi van. Jön, rögtön, szó nélkül. Szinte örvendve: probléma van, a problémákat pedig ő megoldja. A megoldás-ember. Az ember, akitől függünk. Villanyszerelő voltam. Vagyis hát vagyok, mondja.

Néha rosszkedvű lehet, mert a lépcsőházban csak köszön. Máskor leáll, beszélgethették van. A feleségével él, egyszer látom, amikor becsöngetek, mert már megint probléma van a lakással. Talán ettől rosszkedvű néha, a feleségétől. Meg hogy bent, a lakásban alighanem nem cigizhet, hisz mindig kinn pöfékel.

Káromkodik, hogy ez a kibaszott biztosíték régi. Igen, még a porcelánfajta az egyik, lószart se ér. Majd ő kicseréli. Kicseréli. Nem a porszívó az oka. Hanem a bojler, mondja. Ki kell tisztítani. Két órán át dolgozik, teledzsuvázza a fürdőszobát. Húszszet kér. Odaadom. Hajtsam be a főbérln. Nem hajtom, leszárom, van áram, meleg víz, örülök. Kevesebbet porszívózok majd. Úgyis utálok takarítani. Ha meg porszívózok, kikapcsolom a bojlert.

Bort veszek a boltban, nem látom, hogy Pista is benn van. A másik részen mászkál, nem látom, nem tudom, mit csinál. Aztán meglát. Meg a bort. Nono, mondja. Még az egyik ujját is felemeli. Ajándékba lesz, mondom elvörösödve. Mintha hazaáruláson kapott volna, a kisebb fajtából. Ő sosem iszik, egyszer mondta. Hja, gondolom akkor régen biztos sokat ivott, és a felesége helyre rakta. A bort nem ajándékba viszem, szégyenkezve, bosszúsan, felháborodva magam megiszom, gyorsan. Nem ízlik. Mintha beleköptek volna.

Volt nekem házinénim, nem egy. A másik szobában is akár, ajtó választott el. Hallottam a szuszogását. Vagy a házibácsi horkolását. De nem zavart. Nem éreztem, hogy megfigyelnek. Hogy beleszólnak az életembe. Pedig tinédzser korában erre a legérzékenyebb az ember.

És Pista bácsi mit gondol rólam? Érzelemmentes? Csak megfigyel? Jegyzetel? Szüksége van rám. Ránk. Ez az élete. A megfigyelés. A szakmája. Az intézkedés. Az intézkedés elősegítése. Karhatalmi oszlatás. Mi ez itt, kérem, csoportosulás? Itt lakás? Takarítás? Vásárlás? A tudta nélkül? Vagy nem megfigyelő, illetve az, de tudásszomból? Az egykori házmesteri-besúgóí posztja, állapota, habitusa, attitűdje konvertálódott ezzé a megnevezhetetlenné?

Jön Pista, hogy az alattam lévő lakás beázik. Neki szóltak. Nem nekem. Ő megnézte, beázik. Itt most szét kell verni mindent, mondja. Lakásfelújítás. Teljesen. Ő megszervezi. Már veszi elő a colostokot, hozta magával, nem véletlenül. Az egész vizesblokkot szétveri. És újjáépíti a brigádjával. Készen állnak. Oké, mondom, de mikor? És amúgy is, a főbérlnivel ezt le kell tisztázni. Le van az tisztázva, mondja. Hisz húsz évvel ezelőtt ő újította fel az egészet. Tudja, mit hol kell szétverni. Annál is inkább tudja, mert ő csinálta. De akkor nem csinálták meg rendesen.

Miért nem csinálták meg, kérdem? Itt valami nem stimmel. A nyugdíjas munkát akar magának, elfoglaltságot, nem utolsó sorban pénzt. Erre megy ki a játék. Két üres flakonból elvezetőt rakok össze, mivel a mosógép

csapjánál szivárog a víz. Ezzel elvezetem a csöpögő vizet, többet nem vizes folyton a fürdőszobapadló. Baszd meg, Pista, ennyi. Utána nem jön, hogy beázik az alattam lévő. Akiket sosem láttam, sosem szóltak.

Későn indulok dolgozni. Nem is dolgozni, csak a munkahelyemre. Teljesen mindegy, mikor megyek és benn vagyok-e és meddig. A főnökök elmentek örökre, újak meg nem jöttek. Pista elcsíp a bejáratnál: hova-hova ilyen későn? Dolgozni? Ilyen későn? Mako-gok. Igen, ilyen későn. Mert kötetlen a munkaidőm. Kint szinte remegek a dühtől. Minek magyarázkodom én ennek? Közé hozzá?

Gyűlölöm Pista bácsit. Vagy nem. Nem érdekel. Nem foglalkozom vele többé. De érzem, hogy megfigyelt. Hogy csócsálta az életem. Talán csak magában. Mintha kémkedett volna utánam. Jelentett volna. A szomszédoknak. A feleségének, a lányának. A közös képviselőnek. A főbérelőnek. Vagy csak magának, mert megszokta, ez volt a szakmája, vagy a hobbija. A megfigyelés, a beleszólás, a belejavítás, a belemondás. A beleköpés.

Egy óraker járok haza a munkából. Hozom a számítógépet, a hivatalit, majd itthon folytatom. Vagy nem folytatom, időben vagyok a határidővel. Pista a ház előtt téblábol, előzékenyen kinyitja a kaput. Ilyen korán hazajöttem? – érdeklődik. Ilyen korán. Legközelebb ugyanez a kérdés. De péntek van. Pénteken amúgy sem dolgozunk, hivatalosan is csak kettőig. Jobb a kedvem, hétvége van. Két napig embert se akarok látni, két napig embert sem fogok látni. Úgyhogy előzékenyen elmagyarázom, pénteken meddig tart a munkaidő. Ja, mondja Pista, s néz rám: nem tudtam.

Beindítom a mosást. A végén a centrifuga kurva hangos. Úgy döntök, addig elmegyek moziba, mire visszajövök, rég lejárt a program. Ahogy kilépnék az ajtón, elmegy az áram. Kivágódtak a biztosítékok. Lemegyek Jóskához. Itt egy kulcs, mondok, de el kell mennem most, majd ha visszajöttem, nézzük meg az áramot. Jó, mondja, megvár.

Elmegyek a moziig, de visszafordulok. Ideges vagyok, így nem tudok filmet nézni. Pedig jó film lehet, francia. Francia szerzete-

sekről szól, akiket Algériában végül terroris-ták gyilkolnak meg. Rájövök, hogy idegesen semmi értelme megnézni. Visszafordulok. És sejtem... Nem, nem sejtem, tudom, hogy Pista már a lakásban van. Igen, ott is van, ég a villany. Szereli az áramot. Villanyszerelő vagyok, mondja. Folyik a vécéartály, mondja. Tudom, mondom, de csak azért, mert a sötétben nem tudtam rendesen lehúzni. Ha jól erősen húzod meg, visszaugrik az az izé, és többé nem folyik.

Este nyolckor megyek el, Pista jön vagy megy, nem tudom. Hova-hova? – kérdi. Megbeszélésre, mondom, és tényleg megbeszélésre. Ha kocsmába mennék, akkor is megbeszélést mondanék. A kocsmában is megbeszélünk, tulajdonképpen. Csak óvatosan, mondja.

Viszem le a szemetet, a kukák a bejárat előterében vannak. Éppen jön be a házba. Előzékenyen, meg mint egy ma született majom, odaugrik a kukához, nyitja a fedelét. Pedig se a szemeteszsák nem nagy, a másik kezem is szabad. Hagyjad, mondom. De addigra már felnyitotta. Elképzelem, s teljesen biztos vagyok benne, hogy szabadidejében – márpedig csak szabadideje van – ez még a szemetet is átkutatja. Akár a bűnügyi filmekben a tett helyszínén a nyomozók. De nemcsak az enyémet, hanem mindenkiét.

Ha indulok a harmadikról, és hallok a hangját, visszamegyek a lakásba, várok öt percet, s újra. Ha csak hangokat hallok, lépteket, csoszogást, próbálom kitalálni, ő-e.

Talán a cigányok szemetét nem nézi meg. Gondolom, fixen meg tudja különböztetni a magyar szemetet a cigány szeméttől. Őket utálja. Értérendszeréből ez az egy állandó pont derült ki számomra két és fél év alatt. Meg talán hogy focit is néz, igen. Mivel a boltban látta, hogy vettem négy sört meccsnézéshez. S mondtam, a meccshez lesz. Igen, mondta, ő is alig várja.

Hozom haza a hangszórókat, a norvégiai haverom ügye, bazi nagy doboz, mármint kézbe vinni nehéz, noha elfér. Füttyörészve nézi az eget, áll a szemközti pék előtt, délután ötkor majszolja a friss sütetést. Nem veszem észre, úgy csinálom, hogy ne vegyem

észre. Látom, még nem vett észre. Vagy úgy csinál, hogy nem vett, hogy nem vesz észre és nem is fog észrevenni.

Kicseréli a biztosítékokat. A porcelánt újfaj-
tára, a 8 amperest nagyobbra. De a mosógép
újra kivágja. Hosszabbítókat szedek össze, a
konyhából viszek a mosógéphez áramot. Így
nem vágja ki. Pista azt mondja, ő csinálta a
hálózatot, azzal nem lehet probléma. A mo-
sógép a ludas. De azért a vezetékeket is fel
kell újítani, mert húsz éve ő újította fel, tud-
ja, hogy ráfér egy jó kis felújítás. A mosógé-
pet meg ki lehet dobni.

Ha hazafelé megyek, és hallom, mintha az
elsőn beszélgetne, mindenképp lifttel me-
gyek. Ha rossz, várok, hallgatódzom, hátha
mégse ő az.

És azt hiszem, szocialista. A pártház a kö-
zelben van, arra jöttem hazafelé, előtte ösz-
szefutottunk. Azt mondta, hazakísér. Na
ilyen nincs, gondoltam. Kísérgesse a kurvát,
gondolom. Nem sokat fecserésztünk.
Közben azon gondolkodtam, mit találhat-
nék ki, hogy mégis előbb lepattintsam. Mi-
lyen boltba ugorjak be. De görcsöl a hasam,
fáj a gyomrom. Tőle, az biztos. Úgyhogy in-
kább megyek haza. De lassú, mint a tetű. Tíz
perc helyett húsz perc gyalogút hazáig. Ha-
zaérek, időben, nem a nadrágomba fosok be.
Lehúszom. Jó erősen megrántom a kallantyút,
hogy véletlenül se folyjon a víz aztán.

Majd ő akkor mindent felújít. Mikor uta-
zom el? Több napra. Egy hétre. Van hová
mennem? Addig ők megcsinálják. Nincs
hová mennem, nem is akarok sehova se men-
ni. Utazni sem. Utaznék, de a munka miatt
nem lehet.

Néha becsöngetnek, de nem nyitok ajtót. A
lakás beosztása olyan, hogy ha a belső szo-
bában vagyok, a bejárati ajtónál nem látszik,
hogy itt ég-e a villany. Tudom, hogy ő csen-
get. Ellenőrzi az üres lakásokat. Meg a nem
üreseket. Létszámellenőrzés. Házbizalmi
csend-rend-fegyelem. Kezdetben azt hittem,
ő a közös képviselő. De nem ő, az egy cég.

Nem tudok bemenni a lakásba. Már más-
kor is előfordult, hogy a kulcs beszorult. Ki-
cseréltem a zárat akkor. Igaz, egy korábbi-
ra. Most meg semmi. Mintha valaki beduga-

Leonid Brezsnyev a Trabant műtermében

szolta volna. Negyedig se tudom benyomni a
kulcsot a zárba. Hát ide be akartak törni. Ro-
hanok le a Jóskához. Ilyenkor jó, hogy van.
Hogy létezik. Ezt később ő is mondja magá-
ról. Mi lenne, ha én nem lennék, kérdezi ma-
gától? Hozza a felszerelést, mondja, feltűnt
neki, mostanában mintha próbálkoztak vol-
na. A kurva cigányok, már megint, mondja.

A gépészmérnök ismerőseim szerint ilyen
nincs, hogy egy mosógép olykor kimos, oly-
kor meg nem mos ki. Ha tönkrement, el se
indul. Ha elindul, s egy óra után vágja ki a
biztosítékot, akkor a hálózat a hibás. Aki csi-
nálna. A Pista.

Úgyis meg tudják ők csinálni, hogy itt la-
kok közben, mondja. A felújítást. Már szám-
talan ilyen eset volt. Megoldható. Majd vö-
dörben hoznak vizet, amíg a fürdőszobát csi-
nálják. Azzal leönthetem a klotyót. Amíg a
klozetet szedik szét s rakják újra össze, ad-
dig meg hát lemegyek a vendéglőbe huggyoz-
ni. Szarjak a munkahelyemen. És éjszaka, ha
rám jön? Akkor szarj a vödörbe, mondja.

Adjak neki kulcsot. Jönnek ellenőrizni a vizet.

Kik? Azt nem mondja. Mert nálam folyik. Elfolyik a háznak több tízezer forintja, miattam. A vécétartály miatt, pontosít. Mert nincs vízóra, és általányban fizet a főbérlő. Megvonom a vállam. Ehhez nekem semmi közöm.

Egy órába telik, amíg feltöri a lakásajtót. Aztán zárcsere. Tizenkétezer, mondja. Rendben, legalább bejutok. A töröktől jöttem, közben a diós-mézes desszertből kifolyik a méz az ajtó elé. Másnap belelépek. Csak pár nap után jövök rá, hogy ez méz, azért ragad enynyire. A zár működik. Hálás vagyok, Jóskának, a sorsnak, Istennek, az életnek, hogy be tudok menni oda, ahol lakom.

Mondom a főbérlőnek: azért már álljon meg a menet. Hát mi a faszt akar ez a Pista? Még a vonatot is késsem le miatta, mert úton-útfélén, vagyis az utcán folyton leint, mint egy taxit? Nem folyik a víztartály, különben is utazom. Mi köze hozzá? Hogy megjavítja az ünnepek alatt? Persze, csak nem ingyen. Hogy

hagyjam ott neki a kulcsot? Nem is volt nálam másik. És tudom, mondom a főbérlőnek, ahogy téged lefaszoz nekem, engem is lefaszoz neked. Éket ver. Oszd meg és uralkodj. Hogy ő legyen a helyzet magaslatán. Akitől minden függ a házban. Akitől félünk. S ezért tiszteljük is. A hatalom.

Utálok Pista bácsit. Emiatt megírom. Kírom magamból, az életemből. Elköltözöm. De ő mit tesz? Figyeli a többieket? Persze. Pedig egy csomó lakás üres. Büszkén mondja, ezeknek a kulcsa nála van, a tulajdonosok adták. Megbízna benne. A folyton ordibáló Gyula cigány – a kurva cigányok, mondja – is rendes, ha iszik, ordít. És mindig iszik, így mindig ordít. Nincs azzal semmi baj, mondja. A kezében van ő is, gondolom.

Tudja ő, hogy amíg ő engem megfigyelt, én megfigyeltem a megfigyelés közben? És leírtam?

Költözöm.

Orbán Viktor Jackson Pollock műtermében